

J.P. Mäki

*Kuninkaan
valinta I*

Kuninkaan valinta I

© 2020 Jukka Parkkamäki

Kansikuva: Mira Haaparanta

Kannen suunnittelu: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-7801-2

ESIPUHE

Kuninkaan valinta I on kertomus nuorukaisesta, joka syntyi esikoisena ja jota oli koulittu kuninkaaksi syntymästään alkaen. Johannes Matteus Adam ei koskaan ollut kokenut kuninkuutta tulevaisuudekseen. Varhaisnuoruus tuntui loppuvan rippikouluikään ja kuninkaaksi valmistautuminen alkaisi täysipäiväisesti siitä.

Nuorukaisen mieleen nousi pienen lapsen ajatus isoäitinsä todetessa Johanneksesta tulevan hyvä kuningas ja suuri sotilas. Johannes, silloin pieni poika oli mielessään pysähtynyt ja pohtinut. *Ei minusta kuningasta tule, tai sotilasta, mutta Jumalan sotilas minusta voi tulla.* Prinssi oli omaksunut kristillisen arvomaailman ja koki tulevaisuutensa olevan kirkon ja kansan parissa, ei niinkään kruunun ja hovin.

Nuoren prinssin maailma tuntui järkkyvän joutuessaan todistamaan kirkon oppien vastaista toimintaa taholta, jota oli pitänyt arvossa ja esikuvanaan. Uskonsa koki kolauksen, johon ei ollut valmistautunut. Tulevien vuosien ohjattu kouluttautuminen, ilmoitus tulevan puolison etsimisen alkaneen ja elämänsä olevan täysin ulkopuolisten ihmisten ohjaama ajoivat prinssin etsimään omaa kohtaloaan.

Matkansa alkoi Iku –hevonen seurana tuntemattomaan, joka ohjasi prinssin valintoja omien valintojen, sattuman ja kohtalon johdattamina. Matka toi mukanaan ystävyyttä, lojaalisuutta, ihmisten raadollisuutta ja omien valintojen taakkaa. Matkansa johti paikasta ja tapahtumasta toiseen. Mieltään painoi koti-ikävä, jossa äidillään, kuningatar Eleonooralla oli iso rooli. Uusien asioiden omaksuminen ja jatkuva uteliaisuus kantoivat ikävää enemmän.

Tämä tarina on nuorukaisen matkakertomus, joka kirjoitti itsensä. Adam, kuten prinssi itseään kutsui, löysi tavallisesta arjesta vapautta, jota ei koskaan ollut kokenut. Hän löysi rakkautta ja vilpittömyyttä, joka oli veriperinnön kaltainen, jopa enemmän. Hän kohtasi myös tuskaa, jota ihmisyyys tuo mukanaan.

Prinssi Johannes Matteus Adam ei lähtiessään osannut kuvitella, minne matkansa ensimmäinen etappi hänet veisi.

KUNINKAAN VALINTA I

1. luku

Johannes Matteus Adam Jalon, Saamin kruununprinssi, kuljeksi mietteliiäänä Piispanpihalla. Isänsä sanat painoivat raskaina yllänsä. *Johannes Matteus Adam, nyt olet miesten kirjoissa. Rippi on takana ja elämä edessäsi, kuninkaaksi valmistautuminen.* Adam, kuten kruununprinssi itseään kutsui, näki isänsä kasvoista ylpeyden. Ylpeys, josta kumpusi isän rakkaus. Ylpeys, josta peilautui suuria unelmia ja haaveita. Ylpeys, joka tukahdutti ripinkäyneen pojan mielen. Nuorukainen ravisteli itseään kävellessään Piispantalolle.

Kummisetänsä, Saamin kirkkoisä, oli ollut kuin toinen isä lapsuudestaan saakka. Hän saisi kohta kuulla nuorenmiehen vuodatusta. Miten jo lapsena, pellavapäinen poika, oli tiennyt. Hänestä ei tulisi kuningasta. Adamin mieleen välähti kirkkaana isoäitinsä toteama. Poika oli leikkinyt kuningasta ja käskenyt toisia poikia. *”Tuosta pojasta, Johanneksesta, tulee vielä rakastettu kuningas ja suuri sotilas.”*

Adamin askel hidastui ja pysähtyi, jatkaakseen matkaansa. Pienen pojan leikki oli samalla tavalla seisahtunut, toviksi. Kukaan tuskin huomasi

pysähdystä. Hän muisti. *Ei minusta kuningasta tule, tai sotilasta, mutta Jumalan sotilas minusta voi tulla.* Huomaamattaan Adam ravisteli itseään muistikuohun vallassa. Mielensä kieltäytyi näkemästä itseään kuninkaana. Pikkuveljensä, Mattiaksen, hän sielunsa silmin näki kuninkaana.

Mattias, hän on kuningas jos joku. Hän haluaa kuninkaaksi. Prinssin mieli siirtyi äitiinsä, kuningatar Eleonooraan ja hymy kihosi pojan poskille. *Äiti ymmärtää, hän tietää. Isä...* Adam huokaisi raskaasti. Kahdesti hän oli yrittänyt virittää keskustelua isän kanssa, toisenlaisesta vaihtoehdosta. Isä ei kuunnellut, hän ei halunnut kuunnella.

Adam lähti ylittämään piha-aluetta. Portaikko ja ovi Piispantaloon olivat edessä. Muutama porras ja hän olisi pylväseteisessä. Ovipielessä seisovat sotilaat vilkuilivat hermostuneesti nuorukaiseen. Levottomuus heijastui vartijoiden olemuksesta. Prinssi pysähtyi aloilleen epävarmuuden iskiessä mieleensä. *Mitä minä sanon enolle, arkkipiispalle?*

Piispa, Simeon eno, hän tuntui äkkiseltään vieraalta. *Ymmärtäisikö hänkään? Piispa tietää kruununprinssin arvoaseman, ja isänsä aseman yläpuolellaan, myös arkkipiispan yläpuolella.* Vartijoiden levottomuus piispantalon etuportilla kasvoi. Adam vilkaisi heihin nopeasti ja ympärilleen. *Tästä tulee taas sanomisia.* Hymy helähti silmiinsä.

Adam oli karannut omalta parveltaan ilman saattajaa teillensä ja hän teki sen usein. Prinssiä säählitti hieman adjutanttinsa. Majuri Kaarna oli hyvä mies, sotilas sotilaassa. Hän oli pedantti, looginen ja myös kärsivällinen. Adamia huvitti etukäteen. Majuri pyrki olemaan asiallinen heidän puhellessa myös tästä karkuretkestä.

Teidän kuninkaallinen korkeutenne, arvoisa kruununprinssi Johannes Jalon, odotan teidän käyttäytyvän arvonne mukaisesti. Te ette voi lähteä ilman saattajaa palatsin alueelle, varsinkaan hovialueen ulkopuolelle. Te olette tuleva kuningas. Teidän on ymmärrettävä asemaanne liittyviä seikkoja, jotka ovat turvallisuutenne takeena.

Majuri olisi asiallinen ja korrekti. Kehonkielensä ei olisi korrektia ja asiallista. Siitä huokui ärsyyntyminen ja turhautuminen. Majuri oli arvostettu ja hänen määräyksiään noudatettiin. Adam hymyili huppunsa sisällä ja vakavoitui. *Mikä se on sellainen kuningas, jonka pitää pelätä oman kansansa parissa. Minä en ole sellainen, eikä minusta tule kansaa pelkäävä sen palvelija.*

Adam vilkaisi portaikkoon. Vartijoiden epä mukava mielentila näkyi levottomana painopisteen muutoksina. Prinssin katse kiersi piha-alueen. Hän kääntyi ja suuntasi pihan ylitse. *Hovin rakennusmestari, Evert av Långö, käyn hänen luonaan. Hän osaa kertoa rakentamiseen liittyvistä*

yksityiskohdista ymmärrettävästi. Saan muuta ajateltavaa... ja hetken lisää aikaa miettiä miten etenen asiassani.

Adam kiirehti huomaamattaan askeleitaan. Hän astui avoimesta ovesta eteishalliin. Mennessään hän kolkutti ovirengasta kuuluvasti. Palvelijan huoneesta astui näkösälle nuori tyttö, joka niiasi kohteliaasti. Hetken hiljaisuuden jälkeen Adam rykäisi kurkkunsa selväksi. ”Olen Adam ja toivoisin voivani tavata arvoisan rakennusmestari av Långöön. Tyttö räpytteli sinisiä silmiään, joihin kohosi ohut vesikalvo. Hän ei tuntenut kuka vieras oikeasti oli. Tyttö kakisteli ja sai juuri kuiskattua. ”Isäntä... ei voi nyt oikein hyvin... Hän... ei ehkä...”

Adam polvistui tytön eteen ja otti tämän toisesta olkapäästä kevyesti kiinni. ”Olkaa ihan rauhassa, hyvä neiti. Minä olen Adam. Kuka sinä olet?” Tyttö kertoi olevansa Sirja. Adam hymyili rauhoittavasti ja silmistään huokui turvallisuutta. ”Osaatko kertoa, mitä pahaa on tapahtunut. Näen, että jotain ikävää on täytynyt sattua.”

Sirja ei osannut antaa selkeää vastausta. Isäntänsä oli kaatunut tai lyönyt päänsä johonkin. Hän ei ehkä ollut kyennyt nousemaan sängystä ja hänen puheensa oli katkonaista. Sirja luovutti. ”Minä... en minä tiedä... Täällä kävi parantaja ja kuninkaan voudille on viety sana. En minä tiedä... Olen niin pieni tyttö vielä.”

Adam olisi halunnut sulkea tytön syliinsä. Tämä oli ehkä kymmenen ikäinen. Epätietoisuus ja pelko huokuivat Sirjasta. Adam laski kätensä tämän olkapäälle ja haki rauhallista katsekontaktia. ”Olet todella reipas. Et ole tehnyt mitään väärin ja hyvin olet kertonut. Tiedätkö olisiko täällä joku toinen, joka voisi kertoa enemmän. Herra av Långö on hyvä ystäväni. Auttaisin mielelläni häntä, jos tietäisin miten häntä voisin auttaa.” Sirja lupasi etsiä isäntänsä henkilökohtaisen palvelijan paikalle. Adam nyökkäsi ja sanoi odottavansa aulan odotushuoneessa.

Sirja lähti helpottuneena tilanteesta etsimään toisia. Adam siirtyi pieneen odotushuoneeseen ja hypisteli takan reunojen kynttilänjalkoja. Epätietoisuus vaivasi olemustaan. Evert av Långö oli vielä viikko sitten kertonut Piispanpihan rakentamisesta yksityiskohtia. Mies oli Adamin isoisän aikaan aloittanut rakennustyöt. Hän oli näyttänyt vanhoja piirustuksia ja kertonut miksi rakenteiden oli oltava, kuten ne olivat. He olivat silloin, kuten muinakin kertoina, keskustelleet rakentamisesta ja aika oli menettänyt merkityksensä. Adam huokaisi ja päätti virittää aikansa kuluksi tulet takkaan.

Sytytetty tuli alkoi saada valtaa. Adam oli uppoutunut tuoliin ja mietteisiinsä. Varovainen yskähdys herätti muisteluistaan. Av Långön kamaripalvelija, Niklas, seisoj epävarmana ovensuussa. Sukunimeä Adam ei tiennyt. Isäntänsä oli puhutellut tätä aina etunimellä. Adam nyökkäsi

nuoren miehen puoleen ja nousi seisomaan. ”Hyvää iltaa, hyvä Niklas. Sirja kertoi jotain ikävää tapahtuneen arvoisan rakennusmestarin kohdalla. Osaisitteko valaista, mitä on tapahtunut?”

Niklas tunnisti usein käyneen vieraan. Epämukavuus paistoi miehen olemuksesta. Hän ei ollut ollenkaan sinut prinssin yllättävistä vierailuista. Talon isäntä sitä vastoin oli ollut kuin kala vedessä Adamin läsnä ollessa. *Niin, perhetuttu hän onkin ja arvostettu sellainen*, käväisi Adamin mielessä todettuaan painostavan ilmapiiirin. Niklas näytti pohtivan mitä kertoa ja miten.

Adam turhautui ja katseensa koveni tahtomattaan. Kehonkielen muutos ei jäänyt palvelijalta huomaamatta ja Adam turhautui entisestään. ”Olisin todella kiitollinen, hyvä Niklas, jos kertoisitte mitä ihmettä on tapahtunut. Tiedän Sirjan kertomana lähetetyn tietoa kuninkaan voudille. Minä en ole sitä tietoa voinut vielä saada. Joten... Olkaa ystävällinen ja kertokaa tässä ja nyt, mitä on tapahtunut.”

Niklas kertoi isäntänsä kärsineen eilisestä illasta alkaen voimakasta päänsärkyä. Kipu ei ollut hellittänyt illan tai yön aikana. Parantaja oli tuonut rohtoa, jolla isäntänsä oli torkkunut aamuyöstä. Herättyään hän oli kaatunut ja lyönyt päänsä yöpöydän kulmaan. Ohimolleen oli tullut isohko haava.

Hoivatessaan isäntäänsä Niklas ei ollut ensin kiinnittänyt huomiota. Pian hän oli huomannut isäntänsä olevan toiselta puoleltaan selvästi heikompi. Puhe oli muuttunut nopeasti sekavaksi. Av Långö oli saatu avustettuna petiinsä. Niklas katsoi lattian rakoihin. ”Isäntä ei kyennyt puhumaan. Vain joitakin sanoja tuli, joissa ei ollut mitään tolkkua. Silmänsä harhailivat sinne tänne. Hän... oli kuin ei olisi tunnistanut mitään tai ketään ympärillään.” Puistatus ravisteli palvelijan vartaloa.

Adamin silmiin kohosi myötätunto Niklasta kohti. Evert av Långö oli pidetty isäntä, joka huolehti palkollisistaan hyvin. Mies oli isäntä, mutta myös isämainen palvelijoitaan kohtaan. Adam saattoi samaistua heidän tuskaansa näin vakavassa tilanteessa. Suru ja pelko tulevasta sekoittuisivat yllättävällä tavalla toisiinsa. Evert oli tullut leskimieheksi jo ennen Adamin syntymää.

Evert ja vaimonsa olivat lapsettomia. Palvelijat, varsinkin nuorimmat, olivat osaltaan korvanneet heidän lapsettomuutensa. Niklas oli syntynyt talossa ja elänyt siellä ikänsä. Adam kumarsi Niklaksen puoleen hitaasti ja nosti oikean kätensä rinnalleen. ”Olen todella, todella pahoillani tapahtuneesta. Toivotaan Jumalan olevan armollisen, että Evert herra vielä toipuisi jaloilleen.”

Niklas niisti sisäänsä ja tyytyi nyökkäämään kevyesti takaisin. Hän ei täysin tiedostanut Adamin kysymystä, mutta ohjasi kädellään suuntaa minne menisivät. Evert av Långön makuuhuoneessa Adam ei ollut koskaan käynyt. Hän imi ilmaa sisäänsä varovasti, mutta syvään Niklaksen avatessa huoneen oven.

Sisällä paloivat useat kynttilät. Ikkunaluukku oli avoimena ja tuuli tanssitti tuikkujen liekkejä. Evertin vuoteen ympärillä istui ja seisoi palvelusväkeä. Tuulen vieno havina peilautui hiljaisista huokaisuista. Heidän tietoisuuteensa tunnisti huoneeseen astuvan nuorukaisen ja Adamin lähestyessä vuoteenomana olevaa väki väisti sivuille. Katseensa käväisivät Adamin jaloissa. Samassa ne olivat jo vuoteen laidoilla ja Adam katsoi kalpeisiin kasvoihin. Viimeksi ne olivat olleet innostuksesta punertavat. Adam oli kysynyt ja kysynyt, janonnut tietoa. Evert oli yhtä innostuneesti jakanut tietoaan.

Hetki, joka tuntui ikuisuudelta. Adam oli epätietoinen miten lähestyä. Sivusilmänsä peilasivat ympäristöä. Palvelusväestä palautui suru, pelko ja epätietoisuus. Huomaamattaan Adamin käsi haki lähellä olevan jakkaran. Hän istui vuoteen vierellä ja otti käden käteensä. Käsi vaistosi kosketuksen. Käsi, joka vastasi hennosti takaisin. Evert avasi silmänsä ja heidän katseensa kohtasivat. Vanhuksen katse oli tyhjä, kuin pohjaton kuilu ja Adam kavahti tahtomattaan. Kätensä puristi voimallisemmin kättä.

”Arvoisa Evert av Långö, kuninkaan hovin rakennusmestari. Olette hyvä ystävä. Tunnetteko minua?”

Katse haki tuntemusta, jota ei löytynyt. Katse kiersi makuuhuoneessa ja katseet väistivät katsetta. Osa peitti kasvonsa kädellä tai liinalla.

Vaikeroivat huokailut peittyivät liinojen kätköihin. Nyyhkäisyt peittivät tuulen havinan alleen. Evertin kädessä ei ollut voimaa pikkulapsen vertaa, ei jänteveyttä tai tahtoa. Vaeltava katse pysähtyi hetkeksi Adamiin.

Miehen silmien syvyyksistä peilautui hätä, kauhu ja pelko. Hänen tietoisuutensa ei ollut läsnä, mutta jokin hänessä ymmärsi. Suunsa avautui ja haukkoi henkeä. Adam pakottautui kumartumaan lähemmäksi kuullakseen. Hän sai selvää, juuri ja juuri. ”Kuolema... kuolema tulee. Itse perkele hakee minut. En ole vielä valmis... En ole syntejäni sovittanut. En kauheita tekojani tunnustanut.” Sanat tulivat kiihkeällä kuiskauksella, jonka lähes äänettömyydessä oli voimaa rajun ukkosen lailla.

Kuiskauksen voima säväytti ruoskan lailla. Adam veti päänsä äkisti kauemmaksi. Kätensä ote kiristyi huomaamattaan. Palvelusväki tiedosti viestin järkyttävyyden. Parahdukset kattoivat tilan, jossa Adam ei tiedostanut muita olevan. Evert sulki silmänsä ja hengityksensä oli kiivasta. Kätensä heikkous oli Adamista pelottavaa. Hän asetti molemmat kätensä käden ympärille. ”Älä pelkää, Evert. Sinä olet Jumalan lapsi, kuten me kaikki

olemme. Myös sinun syntisi ovat lunastetut Herramme Jeesuksen ristillä. Hänen kauttaan elämä jatkuu taivaan valtakunnassa, myös sinun elämäsi.”

Voimattomana Adam katsoi vuoteenomaan. Hiljainen valitus ympärillään häipyi jonnekin. Valitus, joka pyrki kietomaan kaksikon vaippaansa. Evert avasi silmänsä ja haki Adamin katseen omaansa. Adam pakottaui katsomaan ja vastaamaan katseella katsetta. Nuorukainen tunsu niskassaan outoa kihelmöintiä ja vartalonsa värisei ihonsa alla. Hän oli kuin olisi nähnyt sairaan miehen sielun syvyyksiin.

Sielu, jota oli piinattu ja ruuskittu. Tuska, joka peilautui syvyyksistä, oli pelottavaa. Se oli kuin haaste, jota Adam ei voinut vastustaa. Tuo sielu huusi apua, pelkäsi kuolemaansa. Outo rauha hiipi Adamiin. Hän tunsu olevansa sinut kuoleman katseessa. Kauhuhu, josta piinattu sielu kertoi, oli voitettavissa. Sen voittaisi Jumalan armolla.

”Ole rauhassa, hyvä ystävä, te ette ole kuolemassa. Haluatteko ottaa vastaan Jumalan, Herramme armon Kristuksessa?” Adam haki vuorostaan katsekontaktia ja sai sen. ”Uskotteko kaikkien syntien anteeksiantamiseen ja iankaikkiseen elämään Jeesuksen kautta.” Mitään näkemättömät silmät katsoivat kysyjää. Silmät räpsyivät. Vartalon olemus kertoi ymmärryksen yrittämisestä. Itku kumpusi taustalla olijoista. Adamin tietoisuuden täytti toisen sielun syvyys ja sen tyhjyys.

Evert tuijotti Adamia näkemättä tätä. Silmissään kuin välähti jotain ja kasvojensa ilmeettömyys väistyi. Valo pilkahti pohjattoman kaivon pohjalla. Katse terästäytyi ja toinen käsi pyrki nousemaan sivultaan, jossa voimaa ei ollut.

Tahdonvoimalla käsi löysi tiensä vieraan käteen. Mies yritti nousta istuma-asentoon. Adam ohjasi käden miehen rinnalle. Lempeästi hymyillen hän kohensi tyynyä. ”Lepää rauhassa, hyvä ystävä. Minä tulen lähemmäksi.”

Ääni oli sama kuiskaus kuten aiemmin, juuri ja juuri kuultavissa. ”Teidän armollinen, korkea-arvoinen Pyhyyttenne, Pyhä isä. Minä olen syntinen. Kurja syntinen. Olen lähimmäiseni saattanut tuonelaan. Olen ollut heidän kuolemansa jumala. Kadun sitä kovasti...” Vähäinen ääni häipyi takaisin syvyyksiin. Adam odotti ja odotti kykenisikö Evert jatkamaan.

Adam oli hämmentynyt hiljaisuudessa. Evert ei tiennyt kuka hän on. *Hän luulee minua joksikin toiseksi.* Mielessään risteilivät keskustelunsa. Monet turinat he olivat puhuneet. Rakentamisesta ja rakennuksista, myös ihmisistä he olivat keskustelleet. Adam suoristautui ja hämmennyksensä syveni entisestään. Varovasti hän vilkaisi ympärilleen. Palvelusväkeä oli yhä paikalla ja uteliaisuuden haamu oli läsnä.

Adam käänsi katseensa vuoteenomaan, mutta silmänsä eivät nähneet makaavaa. Mielessään risteili kysymyksiä, jotkut saivat vastauksen

muistoistaan ja Adam hipaisi leukaansa. Parrankasvunsa oli epätavallisen runsasta, huolimatta nuoresta iästään. Adam ylläpiti leukapartaa, pukinparran alkua, kuten äitinsä oli asiaa luonnehtinut. Viikset täydensivät Adamin ulkoista kuvaa varttuneempana miehenä kuin oli.

Adam hymyili äitinsä sanoille. *Kohta olet kuin ilmetty isoisäni veli, Saamin edesmennyt arkkipiispa Mikael Redin.* Mietteliäänä Adam siveli leukaansa. *Voisiko olla, olisiko?* Pohdintansa johdatti vastauksien äärelle. Mikael Redin oli ollut fyysiseltä kooltaan pitkä, hontelo mies. Hän oli pukinparran ohella samankaltainen kuin Adam oli. *Olen hoikka, kuten Mikael on ilmeisesti ollut.*

Hetken ajateltuaan Adam piti asiaa todennäköisenä. Mikael Redin oli ollut arkkipiispana Evertin aloittaessa rakennusmestarin uraansa. Eräs keskustelu palautui äkisti mieleensä. Evert oli kerran aloittanut lauseensa. *Hänen armollinen, korkea-arvoinen Pyhyytensä, Pyhä isä on ollut tärkeä henkilö elämässäni. Hänen ansiostaan olen saanut kunnian päästä Saamin hovin korkeimpaan virkaan rakentajana. Olen ollut aina hovin ja kirkon nöyrä palvelija.* Evert av Långö oli käyttänyt Mikaelista muina kertoina nimitystä *Kunnioitettu, edesmennyt arkkipiispa Mikael.*

Adam oli varma päätelmistään. Mikael oli kuollut jo kymmeniä vuosia sitten. Äitinsä, kuningatar Eleonooran perheestä oli noussut useita piispoja

satojen vuosien ajan. Nuorukainen ei voinut olla hymyilemättä ajatukselle. *Eno on ollut arkkipiispana jo vuosia ja tulee olemaan elämänsä loppuun saakka. Voisin ajatella... olevani äitini suvun seuraava piispa. SE olisi mieluisa tehtävä. Saakoon Mattias olla kuninkaana kuninkaan paikalla, aikanaan.*

Harmistus vavahdutti harteitaan. *Minun taakkani on ollut syntyä ensimmäisenä poikana, perillisenä. Kaihoisa ajatus valtasi mielensä. Kun kerran minusta kuningasta tehdään, voin tehdä kuninkaan valinnan ja luopua kruunusta veljeni hyväksi.*

Ajatuksensa katkaisi korina, jota Adam säikähti ja tarttui molemmin käsin Evertin käteen. Joku palvelijoista toi kupin. Yhdessä he auttoivat miehen puoli-istuvaan asentoon. Vesitilkka valui pitkin suupieliä leualle ja edelleen rinnalle. Evert yski ja ryki voimattomana. Aikansa ympäristöä tiiraillessa katseensa pysähtyi Adamiin ja suupielensä nykivät. Nuorukainen siirtyi lähemmäksi kuulemaan. Sanoja ei tullut, mutta tuskaisuus paistoi katseesta. Adamin mieli paloi halusta helpottaa ystävänsä oloa. Uteliaisuus hiipi syvemmälle mieleensä ja Adam tunsu ristiriidan sisällään.

Adam haki katseellaan Niklaksen. Nämä kumarsi nöyrästi takaisin ja siirtyi lähemmäksi. ”Hyvä Niklas. Te tunnette tämän talon väen parhaiten.” Puhuja katsoi ympärilleen ja olemuksestaan kuvastui hämmennys. ”Tässä

Tarinan
ensimmäinen osa
kertoo nuorukaisesta, jota
on ohjattu syntymästä saakka
kuninkuuteensa. Prinssi Johanneksen
ajatuksia sekoittaa kuitenkin vahva oma
tahto. Täysi-ikäisyytensä kynnyksellä toisten
ohjaama velvollisuus tuntuu tukahduttavalta.
Velvollisuus, vanhempien tahto esikoisensa
tulevaisuudesta, on vahva vaikutin. Elämäänsä
on ohjannut myös vahva uskonnollisuus. Se saa
odottamattomia säröjä taholta, jota on pitänyt oikeana.
Kuuliaisuus kahlitsee mieltään, mutta se ei riitä. Prinssi päätyy
omaan ratkaisuunsa odottamattomien sattumien ja sisäisen
tahtonsa ajamina.

Matka, jolle hän lähtee, tuo eteensä työtä, joka valitsee tekijänsä.
Matkansa tuo kohtaamisia, jotka ovat verisukulaisuuden kaltaisia,
jopa enemmän. Kertomus sivuaa nuoruuden epävarmuuden
sietämistä ja oman itsensä löytämistä. Se tuo myös vastuuta, joka on
osa kasvamistaan.

Lähtiessään hän ei kykene edes aavistamaan minne
matkansa veisivät.

BoD

